

АГАТА КРИСТИ

ПРИКЛЮЧЕНИЕ ПО МОРЕ

Превод от английски: Христо Кънев, 1996

chitanka.info

— Полковник Клапъртън! — каза генерал Форбс.

Той изрече думите с нещо средно между изпръхтяване и изсумтяване.

Мис Ели Хендърсън се беше навела напред и един кичур от меката ѝ прошарена коса се вееше пред лицето ѝ. Очите ѝ, тъмни и живи, блеснаха със злонамерена наслада.

— Има вид на истински войник! — изрече тя със злобен намек и прибра назад кичура от лицето си в очакване на резултата.

— Войник! — избухна генерал Форбс. Той подръпна военните си мустаци и почервеня в лицето като божур.

— Бил е в гвардията, нали? — промърмори мис Хендърсън, забивайки последната си стрела.

— Гвардията? Гвардията? Краставици на търкалета. Този тип е играл в мюзикхол! Факт! Записа се доброволец и във Франция броеше консерви сливи и ябълки. Фрицовете пуснаха една заблудена бомба и той се прибра вкъщи с рана в ръката. По някакъв начин попадна в болницата на лейди Карингтън.

— Значи така са се срещнали.

— Факт! Този тип е играл ролята на ранен герой. Лейди Карингтън няма ум в главата си, но има морета от пари. Старият Карингтън снабдяваше армията с боеприпаси. Тогава тя беше вдовица от шест месеца. Нашият човек я грабна за нула време. Тя му издейства място във Военното министерство. *Полковник Клапъртън!* Пфу! — изпухтя той.

— А преди войната е играл в мюзикхол — замислено изрече мис Хендърсън, опитвайки се да примири достойния белококс полковник Клапъртън с някакъв червенокос комедиант, изпълнител на весели песнички.

— Факт! — повтори генерал Форбс. — Научих го от стария Басингтън-Френч. А той го чул от стария Котърил Язовеца, който пък го научил от Паркър Дългоносия.

Мис Хендърсън кимна весело.

— Това, изглежда, решава въпроса! — каза тя.

Бегла усмивка се появи за миг на лицето на един дребен човечец, седнал до тях. Мис Хендърсън забеляза усмивката. Тя беше наблюдателна жена. Усмивката оценяваше иронията, съдържаща се в последната ѝ забележка — ирония, която генералът изобщо не долови.

Самият генерал не забеляза усмивката. Той погледна часовника си, стана и каза:

— Малко движение. На кораб човек трябва да поддържа формата си — и премина на палубата през отворената врата.

Мис Хендърсън погледна човека, който се бе усмихнал. Този поглед беше предназначен да покаже, че тя е готова да завърже разговор със своя спътник.

— Доста е енергичен, нали? — рече дребният човечец.

— Обикаля палубата точно четирийсет и осем пъти — отговори мис Хендърсън. — Какъв стар клюкар! А казват, че ние, жените, сме обичали скандалите!

— Колко неучтиво!

— Французите са толкова учтиви — продължи мис Хендърсън. В гласа ѝ прозвуча нотка на любопитство.

Дребният мъж откликна веднага:

— Аз съм белгиец, мадмоазел.

— О! Белгиец.

— Еркюл Поаро. На вашите услуги.

Името събуди някакъв спомен. Дали не го бе чувала преди?

— Харесва ли ви това пътуване, мосю Поаро?

— Откровено казано, не. Беше идиотщина да се оставя да ме склонят. Аз се отвращавам от *la mer*^[1]. То никога не е спокойно — дори за миг.

— Съгласете се, че сега е почти съвсем спокойно.

Мосю Поаро призна това неохотно:

— В този момент — да. Затова съм живнал малко. Отново проявявам интерес към това, което става около мен... Например впечатлен съм от вашия изключително умен подход към генерал Форбс.

— Искате да кажете... — започна мис Хендърсън и спря.

Еркюл Поаро кимна:

— От вашето умение да извличате същината на скандала. Възхитително!

Мис Хендърсън се разсмя без свян:

— Това за гвардията, нали? Знаех, че то ще накара стареца да запелтечи от яд. — Тя доверително се наведе напред. — Признавам, че обичам скандалите — колкото по-остри, толкова по-добре!

Поаро я погледна замислено — нейната тънка, добре запазена фигура, будните ѝ тъмни очи, прошарената ѝ коса; всяка жена на четиридесет и пет години би била доволна да изглежда като нея.

Ели каза изведнъж:

— Сетих се! Не сте ли вие известният детектив?

Поаро кимна:

— Много сте мила, мадмоазел. — Ала не направи опит да я опровергае.

— Колко вълнуващо — продължи мис Хендърсън. — И сега ли сте по „горещата следа“, както пишат в книгите? Да не би сред нас да се крие престъпник? Или задавам недискретни въпроси?

— Ни най-малко. Ни най-малко. Мъчително е да разочаровам вашите очаквания, но аз съм тук като всички останали — да се забавлявам.

Каза го с такъв мрачен глас, че мис Хендърсън се разсмя:

— О! Утре ще можете да слезете на брега в Александрия. Били ли сте друг път в Египет!

— Никога, мадмоазел.

Мис Хендърсън стана малко неочаквано от мястото си.

— Смятам да придружа генерала за обичайната му разходка — обяви тя.

Поаро скочи учтиво на крака.

Тя му кимна едва-едва и отмина по палубата.

В очите на Поаро за миг се появи озадачен израз, а после, с лека усмивка на устните си, той пхна глава през вратата и огледа палубата. Мис Хендърсън, облегла се на парапета, разговаряше с един висок мъж с войнишка стойка.

Усмивката на Поаро като че ли стана по-изразителна. Той се дръпна в пушалнята много предпазливо, както костенурката се прибира в корубата си. За момент Поаро остана съвсем сам в пушалнята, макар да беше убеден, че това няма да е за дълго.

И наистина се оказа прав. Мисис Клапъртън, с мрежа на грижливо накъдрената си платинена коса, с грижливо поддържаното си от масажи и диети тяло, облечено в хубав спортен костюм, се появи през вратата откъм бара с целеустремения вид на жена, която винаги е имала всичко, което може да се купи с пари.

Тя каза:

— Джон? О! Добро утро, мосю Поаро — виждали ли сте Джон?

— Той е на дясната палуба, мадам. Дали да...

Тя го спря с движение на ръката:

— Ще поседна тук за малко. — С царствен маниер тя се настани в креслото срещу него. От разстояние тя изглеждаше на около двадесет и осем години. Сега, въпреки грижливо положения грим на лицето и деликатно оскубаните вежди, тя не изглеждаше на действителните си четиридесет и девет, а на петдесет и пет години. Очите ѝ бяха с непоколебим бледосин цвят и с мънички зеници.

— Съжалявам, че не ви видях снощи на вечеря — каза тя. — Морето беше малко неспокойно, разбира се...

— *Precisement* — изрече Поаро прочувствено.

— За щастие аз съм отличен моряк — продължи мисис Клапъртън. — Казвам за щастие, защото при слабото ми сърце морската болест вероятно щеше да ме довърши.

— Имате слабо сърце, мадам?

— Да, трябва да бъда много предпазлива. Не бива да се преуморявам! Всички специалисти твърдят това! — Мисис Клапъртън премина на винаги вълнуващата — за нея — тема за здравето си. — Джон, милият, полага непрестанно страхотни усилия да ме предпазва от преумора. Аз живея така интензивно, ако разбирате какво искам да кажа, мосю Поаро.

— Да, да.

— Той винаги ми казва: „Опитай се да живееш по-кратко, Аделин“. Но аз не мога. Животът трябва да се *живее*. Всъщност аз се изтощих още като момиче по време на войната. Моята болница — чували сте за моята болница, нали? Разбира се, там имах сестри и домакинки, но въпреки това — фактически аз движех всичко. — Мисис Клапъртън въздъхна.

— Вашата жизненост е превъзходна, уважаема мадам — каза Поаро малко механично като човек, който отговаря така, както се очаква от него.

Мисис Клапъртън се разсмя като момиче.

— Всички ми казват колко съм млада! Това е абсурдно. Никога не се опитвам да се преструвам нито ден по-млада от четирийсет и три години — продължи тя с леко кокетлива прямота — обаче на много

хора това не им се вярва. „Толкова си *жива*, Аделин“ — казват ми те. Но всъщност, моєю Поаро, какъв може да е човек, ако не жив?

— Мъртъв — отвърна Поаро.

Мисис Клапъртън се намръщи. Този отговор не беше по вкуса ѝ. Този човек, реши тя, се опитва да бъде забавен. Тя се изправи и рече хладно:

— Трябва да намеря Джон.

Като минаваше през вратата, изпусна чантата си. Тя се отвори и съдържанието ѝ се разпиля наоколо. Поаро се спусна галантно да ѝ помогне. След няколко минути разните червила, тоалетни чантички, табакера, запалка и други дреболийки бяха събрани. Мисис Клапъртън поблагодари учтиво, а после излезе на палубата и каза:

— Джон...

Полковник Клапъртън беше увлечен в разговор с мис Хендърсън. Той веднага се обърна и се запъти да посрещне съпругата си. Наведе се покровителствено над нея. Нейният шезлонг — дали е на подходящо място? Няма ли да е по-добре, ако...? Обноските му бяха галантни и изпълнени с нежна загриженост. Една наистина обожавана съпруга, разглеждана от обожавания я съпруг.

Мис Ели Хендърсън ги следеше отдалеч и като че ли тази гледка я отвращаваше.

Застанал на вратата на пушалнята, Поаро също наблюдаваше.

Груб, треперлив глас изрече зад него:

— Ако бях мъж на тази жена, като нищо щях да ѝ тегля ножа.

Старият господин, известен сред по-младите на кораба с непочтителното прозвище Дядото на всички чаени плантатори, токущо се беше дотърлил в пушалнята.

— Момче! — извика той на стюарда. — Донеси ми една чашка уиски.

Поаро се наведе да прибере едно листче от бележник, забравено от нещата в чантата на мисис Клапъртън. Оказа се, че това е част от рецепта, която съдържа дигиталин. Той я прибра в джоба си с намерение да я даде по-късно на мисис Клапъртън.

— Да — продължи възрастният пътник. — Отровна жена. Имаше една такава в Пуна. Беше през осемдесет и седма година.

— Някой тегли ли ѝ ножа? — попита Поаро.

Старият господин поклати тъжно глава.

— За една година вкара съпруга си в гроба. Клапъртън трябва да се опомни. Оставя жена си да си вири главата твърде много.

— Тя държи торбата с парите — изрече сериозно Поаро.

— Ха-ха! — разсмя се старият господин. — Много правилно го казахте. Държи торбата с парите. Ха-ха!

Две момичета нахълтаха в пушалнята. Едното беше кръглолико с лунички и тъмна коса, която стърчеше на всички посоки, като че бе брулена от силен вятър, другото също имаше лунички и кестенява коса.

— Спасение... спасение! — извика Кити Муни. — Ние с Пам ще спасяваме полковник Клапъртън.

— От жена му — изрече задъхано Памела Криган.

— Според нас той е голям сладур...

— А тя е просто ужасна — забранява му *всичко!* — възкликнаха двете момичета.

— А той пък ако не е с нея, е с онази Хендерсън...

— Която е сравнително приятна. Но ужасно *стара*...

Те изтичаха навън, като се задъхваха между кикотенията си:

— Спасение... спасение...

Това, че идеята за спасението на полковник Клапъртън не беше обикновена приумица, а съвсем сериозен проект, стана ясно същата вечер, когато осемнадесетгодишната Пам Криган дойде при Еркюл Поаро и прошепна:

— Гледайте сега, мосю Поаро, как ще го отмъкнем под носа ѝ за лунна разходка по палубата с лодките.

Точно в този момент полковник Клапъртън казваше:

— Вярно е, че един Ролс-Ройс струва много пари, но пък е кола за цял живот. Моята кола...

— *Моята* кола, Джон — прозвуча рязко и отчетливо гласът на мисис Клапъртън.

Той не се показва засегнат от нейната нелюбезност. Или беше вече свикнал с такова отношение, или...

„Или какво?“ — рече си Поаро и се отдаде на размисъл.

— Да, мила моя, *твоята* кола — каза Клапъртън, поклони се на жена си и довърши изречението си напълно спокоен.

„*Voilà ce qu'on appelle le pukka sahib*^[2] — помисли Поаро. — Но генерал Форбс твърди, че Клапъртън не е никакъв джентълмен. Чудя

се кое от двете е вярно.“

Последва предложение за бридж. На масата седнаха мисис Клапъртън, генерал Форбс и една семейна двойка с ястребови погледи. Мис Хендърсън се извини и излезе на палубата.

— А съпругът ви? — попита генерал Форбс, колебаейки се.

— Джон не играе бридж — отговори мисис Клапъртън. — Много досадно от негова страна.

Четиримата бриджори започнаха да разбъркват картите.

Пам и Кити приближиха полковник Клапъртън. Всяка от тях го хвана под ръка.

— Идвате с нас! — каза Пам. — На палубата с лодките. Има луна.

— Не бъди глупав, Джон — обади се мисис Клапъртън. — Ще настинеш.

— С нас това не може да му се случи — отвърна Кити. — И двете имаме горещи сърца!

Смеейки се, той излезе с тях.

Поаро забеляза, че мисис Клапъртън пасува след началния си анонс от две спатии.

Той се упъти към палубата за разходки. Мис Хендърсън стоеше до перилото. Тя се огледа с очакване, когато той се приближи и, заставайки до нея, забеляза как изражението ѝ моментално помръкна.

Те побъбриха малко. После, веднага щом той се умълча, тя попита:

— За какво мислите?

Поаро отговори:

— Замислих се за познанията ми по английски. Мисис Клапъртън рече: „Джон не играе бридж.“ Не е ли по-обичайно да се каже „Джон не може да играе“?

— Тя приема като лична обида факта, че той не играе. Така мисля — отвърна сухо Ели. — Този човек е направил голяма глупост, като се е оженил за нея.

Поаро се усмихна в мрака.

— Не допускате ли, че е възможно бракът да бъде понякога успешен? — попита той с леко разколебан глас.

— С такава жена?

Поаро повдигна рамене.

— Много противни жени имат предани съпрузи. Загадка на природата. Ще се съгласите, че нищо, което тя казва или върши, не го озлобява.

Мис Хендърсън обмисляше какво да отговори, но в този миг гласът на мисис Клапъртън долетя през прозореца на пушалнята:

— Не, не искам да играя още един робер. Много е задушно тук. Ще ида горе да подишам малко чист въздух на палубата с лодките.

— Лека нощ — каза мис Хендърсън. — Отивам да си легна. — И се изгуби в мрака.

Поаро пое към салона — всички се бяха оттеглили, с изключение на полковник Клапъртън и момичетата. Той им правеше трикове с карти. Поаро забеляза сръчността, с която Клапъртън разбърква и борави с картите. Спомни си разказа на генерала за кариерата на Клапъртън на сцената на мюзикхола.

— Виждам, че обичате картите, макар да не играете бридж — забеляза той.

— Имам причини, поради които не желая да играя бридж — каза Клапъртън и на устните му се появи неговата очарователна усмивка. — Ще ви покажа. Да изиграем една ръка.

Той бързо раздаде картите.

— Вземете картите си — рече Клапъртън. — Е, какво ще кажете за тях? — Разсмя се, като видя смаяното изражение на Кити. Той свали картите си и останалите последваха примера му. Кити държеше целия цвят на спатии, мосю Поаро на купите, Пам на карите, а полковник Клапъртън — на пиките.

— Виждате ли? — каза той. — Човек, който може да раздаде на партньора си и на противниците си каквито иска карти, е по-добре да не участва в приятелска игра! Ако късметът му идва твърде често, за него могат да се кажат лоши неща.

— О! — изпъшка Кити. — Как го направихте? Всичко изглеждаше напълно нормално.

— Бързината на ръката измамва окото — каза поучително Поаро и улови внезапната промяна в изражението на полковника.

Клапъртън сякаш бе усетил, че се е разкрил за миг-два.

Поаро се усмихна. Илюзионистът беше показал лицето си иззад маската на истинския джентълмен.

Корабът достигна Александрия призори на следващия ден.

Когато Поаро се появи след закуска, той видя, че двете момичета са готови да слязат на брега. Те говореха с полковник Клапъртън.

— Трябва да слизаме вече — настоя Кити. — Скоро граничните служители ще напуснат кораба. Идвате ли с нас или не идвате? Няма да ни оставите да отидем на брега сами, нали? Могат да ни се случат ужасни неща.

— Наистина не смятам, че трябва да вървите сами — каза Клапъртън с усмивка. — Но не съм сигурен, че това ще се понарави на жена ми. Тя не желае да слиза на брега.

— Колко неприятно — отвърна Пам. — Но тя пък може да си почине на кораба.

Полковник Клапъртън имаше нерешителен вид. Очевидно желанието да избяга от жена си беше на път да победи. Той забеляза Поаро.

— Здравейте, мосю Поаро! Отивате ли на брега?

— Не, мисля, че не — отвърна белгиецът.

— Аз ще... ще разменя няколко думи с Аделин — реши полковникът.

— Ние ще дойдем с вас — каза Пам. Тя смигна на Поаро. — Може би ще я склоним да дойде и тя — добави сериозно момичето.

Полковник Клапъртън като че възприе това предложение. Той беше видимо облекчен.

— Елате тогава с мен вие двете — изрече непринудено той и тръгна с момичетата по коридора на палуба „Б“.

Поаро, чиято каюта беше точно срещу тази на семейство Клапъртън, последва тримата от чисто любопитство.

Полковник Клапъртън почука малко нервно на вратата на своята каюта.

— Аделин, скъпа, стана ли вече?

Сънният глас на мисис Клапъртън отговори отвътре:

— О, по дяволите... какво има?

— Аз съм, Джон. Какво ще кажеш — да отидем ли на брега?

— В никакъв случай. — Гласът беше писклив и решителен. — Прекарах ужасна нощ. Нямам намерение скоро да напускам леглото.

Пам се намеси бързо:

— О, мисис Клапъртън, толкова съжалявам! Така искахме да дойдете с нас! Сигурна ли сте, че не желаете?

— Напълно. — Гласът на мисис Клапъртън прозвуча още по-пискливо.

Полковникът натискаше дръжката на вратата без успех.

— Какво има, Джон? Вратата е заключена. Не искам да ме безпокоят стюардите.

— Извинявай, скъпа, извинявай. Исках само да си взема пътеводителя.

— Не можеш да го вземеш — отсече мисис Клапъртън. — Нямам намерение да ставам от леглото. Махай се, Джон, и ме остави малко на спокойствие.

— Непременно, непременно, скъпа. — И полковникът отстъпи от вратата. Пам и Кити се залепиха за него.

— Да тръгваме веднага. Слава Богу, че поне шапката ви е на главата. О, Боже — да не би паспортът ви да е в каютата?

— Слава богу, той е в джоба ми — отвърна полковникът.

Кити стисна ръката му.

— Велики Боже! — възкликна тя. — Хайде да вървим.

Облегнат на перилата, Поаро проследи как тримата напуснаха кораба. Дочу как някой наблизко си пое дъх и като се обърна, видя мис Хендърсън. Очите ѝ не се отделяха от трите отдалечаващи се фигури.

— Значи те отиват на брега — каза безизразно тя.

— Да. А вие отивате ли?

Тя беше с шапка за слънце, както забеляза той, и с елегантна чанта и обувки. Видът ѝ показваше, че се е готвила да слезе на брега. Въпреки това, след една безкрайно дълга пауза, тя поклати глава.

— Не — каза мис Хендърсън. — Смятам да остана тук. Имам да пиша много писма.

Обърна се и се отдалечи.

Като пухтеше след сутрешната си обиколка от четиридесет и осем тура по палубата, генерал Форбс зае нейното място.

— Аха! — възкликна той, когато очите му зърнаха отдалечаващите се фигури на полковника и двете момичета. — Значи такава е работата! Къде е мадам?

Поаро му обясни, че мисис Клапъртън е решила да прекара деня в леглото си.

— Не вярвайте на такива приказки! — И старият воин затвори хитро едното си око. — Тя ще стане за обед — и ако оня клетник го хванат, че отсъства без разрешение, ще има голяма олелия.

Но прогнозите на генерала не се сбъднаха. Мисис Клапъртън не дойде на обед и до момента, когато полковникът и придружаващите го госпожички се върнаха на кораба в четири часа, тя не се беше появявала.

Поаро беше в своята каюта, когато чу лекото, виновно почукване на съпруга по отсрещната врата. Клапъртън повтори чуването, пробва дръжката на вратата и накрая извика един стюард.

— Вижте какво, никой не ми отговаря. Имате ли ключ?

Поаро стана бързо от леглото си и излезе в коридора.

Новината се пръсна мълниеносно из кораба. Ужасени и невярващи, хората научиха, че мисис Клапъртън е била намерена мъртва в леглото си — с местна кама, забита в сърцето ѝ. Огърлица от кехлибар се валяла на пода в каютата.

Слуховете следваха един след друг. Всички продавачи на огърлици, които са били този ден на борда, бяха призовани и разпитани! Голяма сума в брой изчезнала от едно чекмедже в каютата! Банкнотите били описани! Не, не били описани! Откраднати били скъпи бижута! Никакви бижута не били взети! Един старец бил арестуван и признал, че той е извършил убийството!

— Кое от всичко това е вярно? — попита мис Ели Хендърсън, причаквайки Поаро. Лицето ѝ беше бледо и тревожно.

— Уважаема мадмоазел, откъде да зная?

— Разбира се, че знаете — отвърна мис Хендърсън.

Беше късно вечерта. Повечето пътници се бяха прибрали в каютите си. Мис Хендърсън поведе Поаро към няколко шезлонга откъм защитената страна на кораба.

— Сега ми кажете — заповяда му тя.

Поаро я огледа замислено.

— Случаят е интересен — каза той.

— Вярно ли е, че са ѝ откраднали много ценни бижута?

Поаро поклати глава:

— Не. Няма липсващи бижута. Изчезнали са само малко пари от едно чекмедже.

— Никога вече няма да се чувствам в безопасност на кораб! — каза мис Хендърсън и потръпна. — Има ли някакви улики кой от тези цветнокожи зверове го е извършил?

— Не — каза Еркюл Поаро. — Цялата история е доста... странна.

— Какво искате да кажете? — попита рязко Ели.

Поаро разпери ръце:

— *Eh bien* — да вземем фактите. Мисис Клапъртън е била мъртва най-малко от пет часа, когато са я намерили. Изчезнали са малко пари. Кехлибарена огърлица лежи на пода до леглото ѝ. Вратата е заключена, а ключът липсва. Прозорецът — *прозорец*, а не илюминатор — е откъм палубата и е отворен.

— Е? — попита нетърпеливо жената.

— Не мислите ли, че е странно за едно убийство да бъде извършено при такива особени обстоятелства? Не забравяйте, че всички тези продавачи на картички, обменители на пари и продавачи на огърлици, които бяха пуснати на борда, са добре известни на полицията.

— Въпреки това стюардите обикновено заключват каютите — изтъкна Ели.

— Да, за да предотвратят възможностите за дребни обири. Но това е убийство.

— Какво точно мислите, мосю Поаро? — гласът ѝ прозвуча задъхано.

— Мисля за *заключената врата*.

Мис Хендърсън премисли нещо.

— Не виждам нищо особено в това — каза тя. — Човекът излиза през вратата, заключва я и взема ключа със себе си, за да не се разкрие престъплението твърде скоро. Много умно от негова страна, защото нищо не бе разкрито до четири часа следобед.

— Не, не, мадмоазел, вие не схващате моята гледна точка в случая. Аз не се вълнувам как той е *излязъл* от каютата, а как е *влязъл* в нея.

— През прозореца, разбира се.

— *C'est possible*^[3]. Но отворът е доста тесен — а и не забравяйте, че по палубата непрекъснато са минавали хора нагоре-надолу.

— Тогава през вратата — каза нервно мис Хендърсън.

— Но вие забравяте, мадамозел. *Мисис Клапъртън е била заключила вратата отвътре.* Тя е направила това преди полковник Клапъртън да напусне кораба тази сутрин. Той дори пробва вратата — това го знаем със сигурност.

— Глупости. Бравата сигурно е заяла — или той не е натиснал дръжката както трябва.

— Но ние не се осланяме на негови думи. Ние чухме самата *мисис Клапъртън да казва, че е заключила вратата.*

— Ние?

— Мис Муни, мис Криган, полковник Клапъртън и аз.

Ели Хендърсън тропна с тока на обувката си. Миг-два тя не промълви нищо. После каза с леко раздражен тон:

— Е, и какъв по-точно извод правите от това? Предполагам, че мисис Клапъртън е могла както да заключи вратата, така и да я отключи.

— Точно така, точно така. — Поаро обърна към нея грейналото си лице. — Виждате накъде ни води това. *Мисис Клапъртън е отключила вратата и е пуснала убиеца вътре.* Би ли направила тя това за някой продавач на мъниста?

Ели възрази:

— Тя може да не е знаела кого пуска. Той може би е почукал — тя е станала и е отворила вратата — а той е влязъл насила и я е убил.

Поаро поклати глава:

— *Au contraire.* Тя си е лежала кротко в леглото, когато е била намушкана.

Мис Хендърсън го изгледа.

— Какво искате да кажете? — попита рязко тя.

Поаро се усмихна:

— Хм, изглежда, нали така, че сякаш тя е познавала човека, когото е пуснала в каютата...

— Искате да кажете — рече мис Хендърсън и гласът ѝ прозвуча малко сипкаво, — *че убиецът е пътник от кораба?*

Поаро кимна:

— Това личи от само себе си.

— А огърлицата, оставена на пода, е за заблуда?

— Точно така.

— И кражбата на парите?

— Да.

Настъпи пауза, след която мис Хендърсън промълви бавно:

— Смятах мисис Клапъртън за много неприятна жена, а и едва ли беше симпатична на някого от кораба — но никой не е имал причина да я убива.

— Освен, може би, съпругът ѝ — допълни Поаро.

— Вие сериозно ли мислите, че... — започна мис Хендърсън, но не довърши.

— Всеки човек на този кораб смята, че полковник Клапъртън ще има пълното право „да ѝ тегли ножа“. Така, мисля, че се казва.

Ели Хендърсън го гледаше очаквателно.

— Но съм длъжен да кажа — продължи Поаро, — че самият аз не съм забелязал никакви признаци на раздразнение от страна на добрия полковник. И, което е най-важно, той има алиби. Беше с тези две момичета през целия ден и се върна на кораба чак в четири часа. По това време мисис Клапъртън отдавна е била мъртва.

Настъпи нова минута мълчание. После Ели Хендърсън изрече тихо:

— Но вие продължавате да мислите, че... убиецът е човек от кораба?

Поаро кимна.

Ели Хендърсън неочаквано се разсмя — дръзко и предизвикателно.

— Трудно ще докажете теорията си, мосю Поаро. На този кораб има твърде много пътници.

Поаро ѝ се поклони.

— Ще употребя израз — каза той — от един ваш любим криминален роман: „Аз си имам своите методи, Уотсън“.

Следния ден на вечеря всеки пътник намери до чинията си напечатано на машина листче, което го канеше да отиде в главния салон в осем и половина. Когато публиката се събра, капитанът се качи на подиума на оркестъра и се обърна към насъбралите се със следните думи:

— Дами и господа, всички знаете за трагедията, разиграла се вчера тук. Сигурен съм, че всички желаете да помогнете извършителят на това ужасно престъпление да бъде изправен пред правосъдието. — Той млъкна и се покашля. Сетне продължи: — Сред нас е мосю Еркюл Поаро, който вероятно е известен на всички като човек с богат опит в... ъ-ъ-ъ... такива неща. Надявам се, че ще изслушате внимателно какво ще ви каже той.

В този момент полковник Клапъртън, който не беше на вечеря, влезе в салона и седна до генерал Форбс. Той имаше вид на човек, съсипан от скръб и в никакъв случай на човек, който изпитва голямо облекчение. Или беше много добър актьор, или беше искрено предан на неприятната си жена.

— Има думата мосю Еркюл Поаро — каза капитанът и отстъпи мястото си на детектива. Поаро се изпъчи малко комично, когато застана сияещ пред своята публика.

— *Messieurs, mesdames* — започна той. — Много мило от ваша страна, че сте пожелали да ме изслушате. *M. le Capitaine* ви каза, че имам известен опит в тези неща. Аз действително имам — това е истина — малка идея как да разнищя този конкретен случай. — Той даде знак и един стюард излезе напред и му подаде обемист, безформен предмет, увит в чаршаф.

— Това, което смятам да направя, може да ви учуди малко — предупреди той. — Може да си помислите, че съм особняк, дори луд. Но въпреки всичко ще ви уверя, че зад моята лудост се крие — както вие, англичаните, казвате — метод.

Очите му срещнаха за миг тези на мис Хендърсън. Поаро започна да развива обемистия предмет.

— Аз имам тук, *messieurs* и *mesdames*, важен свидетел на истината кой уби мисис Клапъртън. — Той сръчно смъкна последната навивка плат и предметът от чаршафа се показа — дървена кукла почти с размери на истинско дете, облечена в кадифе и дантелена якичка.

— А сега, Артър — каза Поаро с леко променен глас, който вече не беше глас на чужденец, а беше съвсем като на англичанин, дори с лек нюанс на кокни^[4]. — Можеш ли да ми кажеш, повтарям — можеш ли да ми кажеш — нещо за смъртта на мисис Клапъртън?

Шията на куклата затрептя слабо, дървената ѝ долна челюст се отпусна и раздвижи плавно; един висок, писклив женски глас изговори:

— *Какво има, Джон? Вратата е заключена. Не искам да ме безпокоят стюардите...*

Отекна вик — катурна се стол — един мъж скочи на крака, олюлявайки се, с ръка на гърлото... опитвайки се да каже нещо... опитвайки се упорито... А после изведнъж тялото му като че изгуби жизнените си сили и се строполи тежко на пода.

Това беше полковник Клапъртън.

Поаро и корабният лекар се надигнаха от проснатата на земята фигура.

— Боя се, че това е краят. Сърцето — каза накратко лекарят.

Поаро кимна.

— Шокът от разкриването на трика му пред всички — обобщи той.

После се бърна се към генерал Форбс:

— Вие, генерале, ми помогнахте с ценния намек, като споменахте за сцената на мюзикхола. Аз се зачудих — помислих — и накрая решението ме осени. Заключих, че преди войната Клапъртън е бил вантрилок^[5]. В такъв случай трима души твърде лесно биха могли да чуят мисис Клапъртън да говори от каютата си, *когато тя вече е била мъртва...*

Ели Хендърсън беше застанала до него. Очите ѝ бяха мрачни и пълни с мъка.

— Вие знаехте ли, че сърцето му е слабо? — попита тя.

— Досещах се... Мисис Клапъртън говореше за своето сърце, че е болно, но тя, според мен, беше от онзи тип жени, които желаят да минават за болни. После намерих на земята едно късче от рецепта с предписана много силна доза дигиталин. Дигиталинът е лекарство за сърцето, но то не би могло да е на мисис Клапъртън, защото дигиталинът разширява зениците на очите. Не бях забелязвал такова явление при нея, но когато погледнах неговите зеници, веднага видях признаците.

Ели промърмори:

— И си помислихте... че това може да свършило този начин?

— Най-добрият начин, мадроазел, не смятате ли? — отговори галантно Поаро.

Той видя сълзите в очите ѝ. Тя каза:

— Вие сте знаели. Вие сте знаели през цялото време... че не ми беше безразличен... Но той не го направи заради мен... Тези момичета... младите... това го накара да почувства робството си. Искаше да се освободи, преди да е станало твърде късно... Да, аз съм сигурна, че затова го е направил... Кога се досетихте... че той е убиецът?

— Неговото самообладание беше прекалено съвършено — отвърна простичко Поаро. — Колкото и обидно да се държеше с него жена му, тя сякаш никога не можеше да го засегне. Това означаваше, че или той е бил толкова свикнал с грубостите ѝ, че тя не е могла да го обиди, или че... *eh bien*... реших да заложа на другата алтернатива — и се оказах прав... Клапъртън разчиташе много и на илюзионистичните си способности... Вечерта преди престъплението той се престори, че се е издал. Но човек с качествата на Клапъртън никога не се издава. За такова мнимо издаване трябваше да има някаква причина. Ако хората го смятат за *илузионист*, те не биха допуснали, че е и *вантрилок*.

— А онзи глас, който чухме — гласа на мисис Клапъртън?

— Една от стюардесите има глас, много сходен с този на мисис Клапъртън. Убедих я да се скрие зад подиума, като преди това я научих кои думи да каже.

— Това беше жесток трик! — извика Ели.

— Аз не одобрявам убийството — отвърна Еркюл Поаро.

[1] Морето (фр.) — Б.пр. ↑

[2] Ето това може да се нарече истински джентълмен (фр.) — Б.пр. ↑

[3] Възможно е (фр.) — Б.пр. ↑

[4] Лондонско наречие — Б.пр. ↑

[5] Лице, което говори така, сякаш звуковете излизат от корема му — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.